

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.201 van 23 september 2008
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Burgemeester van de Stad Gent .

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 april 2008 heeft ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de Stad Gent van 10 april 2008 houdende het 'bevel om het grondgebied te verlaten – Model A'.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. MARTEL, die loco advocaat J. VANDEN ABEELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de ontvankelijkheid.

1.1. De verwerende partij voert een exceptie wegens een gebrek aan belang aan. Zij stelt dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoeker dan niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. Inderdaad zal een eventuele schorsing of nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maken dat verzoeker dan niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven.

1.2. Het bestreden bevel is gebaseerd op artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Een duidelijke tekst interpretatie van deze bepaling leert

dat uit de bewoordingen “kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling (...) bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten” volgt dat de verwerende partij in deze niet over een gebonden bevoegdheid beschikt. Uit het administratief dossier kan tevens blijken dat de verwerende partij geheel ten onrechte heeft geconcludeerd dat de verzoekende partij zich in een van de gevallen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet bevindt. Dit kan enkel worden nagegaan in het onderzoek van het beroep door de rechter in vreemdelingenzaken. De verzoekende partij heeft derhalve belang bij huidig beroep. De exceptie van de verwerende partij mist iedere juridische grondslag.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker krijgt op 10 april 2008 het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een visum (...).”

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste, tweede, derde en vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 12 van het E.V.R.M., het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het motiveringsbeginsel, artikel 23 van het BUPO-Verdrag en de “voorlichtingsplicht”. Hij betoogt in een eerste middel dat het in casu duidelijk blijkt dat het volkomen onverantwoord zou zijn om hem terug te sturen naar Turkije teneinde dan vandaar uit het visum te moeten aanvragen, dat hij perfect geïntegreerd is in België, dat hij sinds verscheidene jaren in België woont met zijn vriendin, dat hij geen gerechtelijk verleden heeft in Turkije of België, dat het Europees Hof te Straatsburg in een recent arrest van 2003 de Belgische verplichting om dergelijke personen te verplichten een ritje heen en terug naar Turkije te maken om aldaar bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een visum aan te vragen reeds veroordeeld, dat hij in realiteit geen werkelijke mogelijkheid heeft om via de normale weg ter plaatse in Turkije zijn aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf voor België in te dienen omdat hij geen officiële woonplaats meer heeft in Turkije en dat het geen twijfel lijdt dat hij bij eventuele (gedwongen) terugkeer naar Turkije het slachtoffer zal worden van gerichte discriminatie door de administratie aldaar. Hij betoogt in een tweede middel dat het voor hem onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd getroffen en dat hij de indruk heeft dat de verwerende partij “met twee maten en twee gewichten weegt”. Hij betoogt in een derde middel dat hij sinds jaren met zijn Nederlandse vriendin samenwoont, dat zij gelet op hun duurzame relatie in het huwelijk wensen te treden, dat hij zich dan ook samen met zijn aanstaande echtgenote aan het loket van de dienst huwelijken zal aanbieden om er een dossier van aanvraag huwelijk in te dienen, dat het in afwachting van deze procedure in strijd is met het recht op huwelijk dat hij het Belgisch grondgebied zou moeten verlaten en verwijst naar een omzendbrief van 17 december 1999. Hij betoogt in een vierde middel dat de voorlichtingsplicht werd geschonden omdat het bestreden bevel een niet meer van kracht zijnde beroepsmogelijkheid aangeeft.

3.2. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. 20 oktober 2006, nr. 163.900, R.v.St. 8 januari 2007, nr. 166.392). De voorlichtingsplicht is de Raad niet bekend. Het vierde middel is derhalve kennelijk onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten. Hij is niet in het bezit van een visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betwist niet het enig motief in de bestreden beslissing, met name dat hij niet in het bezit is van een visum.

Artikel 12 E.V.R.M. bepaalt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen."

Artikel 23 I.V.B.P.R. bepaalt:

"1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.

2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.

3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.

4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen."

De bestreden beslissing ontnemt verzoeker niet het recht om te huwen. De door verzoeker aangehaalde omzendbrief van 17 december 1999 vermeldt buitendien zelf dat het recht vervat in deze bepalingen niet verbonden is aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen.

Verzoeker duidt niet in concreto aan op welk arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2003 hij zich precies beroept zodat hij met zijn betoog de Raad niet toelaat na te gaan of hij zich in dezelfde feiten en omstandigheden bevindt zoals deze in de voorgehouden jurisprudentie.

De bewering dat “het geen twijfel (lijdt) dat hij bij eventuele (gedwongen) terugkeer naar Turkije het slachtoffer zal worden van gerichte discriminatie door de administratie aldaar” wordt niet gestaafd. Hij maakt derhalve met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het eerste, tweede en derde middelen zijn niet gegrond. Het vierde middel is kennelijk onontvankelijk.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------------	--

dhr. T. VALGAERTS,	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.